

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă privind jurisprudența Curții Nr. 94

Februarie 2007

Tatichvili c. Rusiei - 1509/02

Hotărârea din 22.2.2007 [Secția I]

Articolul 2 din Protocolul nr. 4

Articolul 2 al. 1 din Protocolul nr. 4

Libertatea de a-și stabili reședința

Refuzul autorităților de a înregistra reclamanta cu reședința la adresa de domiciliu: *violare*

Articolul 6

Procedura civilă

Articolul 6-1

Proces echitabil

Lipsa motivației pe deciziile instanțelor naționale: *violare*

În fapt: Reclamanta s-a născut în Georgia, dar a fost cetățean al Uniunii Sovietice până la 31 decembrie 2000, când a devenit apatridă. La momentul faptelor, trăia la Moscova. În conformitate cu legislația și reglementările adoptate în anii 1990, oamenii care locuiau în Rusia erau obligați ca în cadrul sistemului *propiska* (înregistrare internă) să se înregistreze în calitate de rezident la orice adresă unde intenționau să stea mai mult de zece zile. În caz contrar, erau pasibili de o amendă și pierderea drepturilor sociale, cum ar fi asistența medicală, securitatea socială sau pensiile. Cu toate acestea, printr-o decizie din 1998, Curtea Constituțională a precizat că înregistrarea era pur formală și dacă persoana avea o identitate și un document care să ateste dreptul de ședere la adresa aleasă, serviciul de evidența populației era obligat să o înregistreze în calitate de rezident la acea adresă. La 25 decembrie 2000, reclamanta a făcut cerere de pașaport pentru a figura cu un apartament din Moscova ca loc de reședință, dar i s-a spus că cererea sa nu putea fi aprobată. A contestat acest refuz înaintea tribunalului județean, care i-a respins cererea pe motiv că nu există nici o legătură între familia sa și proprietarul apartamentului și că, în conformitate cu legea care reglementează acordurile

municipale de închiriere, nu se putea instala în acea locuință și că era supusă unor cerințe de viză în temeiul unui tratat încheiat între Rusia și Georgia. Reclamanta a făcut apel înaintea unui tribunal municipal; a susținut, în special, că nu avusese niciodată cetățenie georgiană, deci nu exista nici un motiv de a solicita viză în cazul său și că, în orice ipoteză, reglementarea dreptului la reședință se aplică în același mod pentru toate persoanele cu reședință legală pe teritoriul Federației Ruse, indiferent de naționalitate. Tribunalul municipal a confirmat constatările instanței județene fără a aborda motivele de recurs ale reclamantei.

În drept: Articolul 2 din Protocolul nr.4 - Argumentul Guvernului potrivit căruia reclamanta nu își are reședința "în mod legal pe teritoriul statului" nu are nici o bază legală și / sau de fapt, din moment ce reclamanta era la acea dată "cetățean al fostei URSS", și nu cetățean georgian sau apatrid și că nu avea nevoie de viză sau permis de ședere: aplicabil.

Refuzul autorităților de a înregistra ca loc de reședință adresa aleasă de reclamantă se analizează ca ingerință, deoarece reclamanta nu a putut să-și exercite unele drepturi sociale fundamentale și se expunea la sancțiuni administrative și amenzi. Singura justificare pe care Guvernul a avansat-o pentru o astfel de interferență este faptul că reclamanta nu își are reședința în mod regulat în Rusia, dar Curtea a respins deja acest argument privitor la aplicabilitate. De asemenea, aceasta observa că în cazul de față autoritățile naționale par să nu fi luat în considerare interpretarea Curții Constituționale care se impunea în dosarul reclamantei, conform căreia autoritatea de înregistrare certifică faptul că o persoană dorește să locuiască la o adresă nume, menționând că autoritatea nu avea puterea de a controla dacă documentele erau autentice sau dacă respectau legile rusești. Ingerința nu era "prevăzută de lege".

Concluzie: violare (unanimitate).

Articolul 6 § 1 – Tribunalul județean nu a dat nici un motiv pentru constatarea sa că ar fi existat o dispută între reclamantă și proprietarul apartamentului și că reclamantei trebuia să i se aplice dispozițiile care reglementează contractele municipale de închiriere. În plus, s-a citat cazul serviciului de pașapoarte pentru a argumenta că reclamanta trebuia să aibă o viză, fără a verifica dacă pretinsul tratat dintre Rusia și Georgia exista cu adevărat și fără a specifica de ce a presupus că reclamanta era cetățean georgian. Tribunalul municipal nu a relevat motivarea insuficientă a tribunalului județean ci s-a mulțumit să i se alăture, în mod sumar, fără a examina motivele de recurs ale reclamantei. Cerințele unui proces echitabil au fost deci ignorate.

Concluzie: Violare (unanimitate).

Articolul 41 - 15 EUR pentru prejudiciul material și 3 000 EUR pentru daune morale.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Redactat de Grefă, acest rezumat nu obligă Curtea.

Click aici pentru a accesa [Notele de informare privind jurisprudența](#)

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut

această traducere disponibilă. Poate fi reproducă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© **Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2012**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.